

בבחינת סיפור בפני עצמו. סופרים כתבו רומנים ומשוררים חיברו שירים סביב פגישות מקריות כאלה. שקבעו את גורל גיבוריהם. השבוע ניסה "העולם הזה" למצוא את הסיפור המסתתר מאחורי פגישת-ההכרות הראשונה, שהביאה לנשואים של אישי צבור, פנה אליהם בשאלה:

אחד המאורעות הנחרתים לעד אצל כל אדם, הוא הרגע בו פגש לראשונה את מי שעתיד להיות בן-זוגו למשך חייו. אם בתקופה קדומה לא היתה מקריות רבה במאורע זה והוא נקבע לרוב מראש על-ידי בני המשפחה או השדכנים, הרי בתקופה המודרנית כל פגישה ראשונה מעין זו היא

"איך הכרת את בן-זוגך?"

טובי

חזני

רובין

יצחק

וייסגל

הקיבוץ. הדבר עורר מאוד את סקרנותי וכך נקשרו בינינו קשרים שאינני מתחרט עליהם עד היום. זה היה לפני 29 שנה. שנה אחרי שעלינו לארץ, נשאנו. זו היתה החתונה הראשונה שהתקיימה בגוש תל-מונח, במקום שנקרא עתה כפר יעקב. הביאו או שק תפוחי-זהב, שק לחם ובקבוק יין מכפר-סבא, ועל זה רקדנו כל הלילה. שנינו כנראה חזקים במתמטיקה, כי בדיוק שנה אחרי נשואינו, נולד בכורנו.

תופיק טובי, ח"כ המפלגה הקומוניסטית הישראלית: "אנחנו הכרנו אחד את השני באותה השכר, נה, באותה המשפחה ובאותו בית-הספר. אנחנו בני-דודים. התחתנו לפני עשר שנים בחיפה, בחתונה משפחתית גדולה."

שמואל סגל, שחקן "הבימה": "באותה תקופה, לפני עשר שנים, יצאתי בחברתה של דינה פסקין-דורון. באנו למסיבה בביתו של הזמר מרדכי בן-שחר, שם ראיתי איור ילדה טובה ושקטה. היא אמרה לי ששמה נדיבה וסיפרה שהיא אחות במקצועה. היא לא היתה צריכה להגיד לי, כי ראיתי ישר בעיניה שהיא אחות רחמניה. כששמעתי שהיא אחות, ידעתי שיש לה משרה קבועה — כך שתוכל לפרנס אותי. כי הייתי אז רק שחקן מתחיל. הוצאתי ברוב רשם פנקס וכתבתי את כתובתה. נדיבה אומרת שבפנקס היו הרבה רשימות, אבל רק עכשיו נודע לה שהיתה זו רשימת החובות שלי. טיילנו שלוש שנים לפני הנשואים, ועשינו חשבון שמכיון שהלכנו הרבה שנים, אף אחד כבר לא יקח אותנו עכשיו, ולכן התחתנו."

אברהם בוגטיר, אמרגן: "את אשתי חיוסיה הכרתי לפני 20 שנה. כשבאתי לקבל עולים חדשים מטעם הקבוץ עמל, שהיום נקרא רוחמה. העולים באו באניה טרטיבניה מרומניה. היא היתה היפה מכולן. או הסתובבנו בערך שנתיים עד לנשואים, כלומר הכניסה לחור המשותף בקבוץ. החתונה נערכה בקיבוץ, כשאיתנו ביחד התחתנו עוד ארבעה זוגות. שיגענו את הרב והחלפנו כל פעם את הכלות."

דויד בן-זארי, ראש עיריית בתי-אש: "לפני 27 שנה שרתתי כחיל בצבא הפולני. הייתי על הגבול הרוסי-פולני, ונשלחתי לבקר את סניף תנועת הנוער הציוני בוילנה. שם, בפעולה, פגשתי את מי שעתידה היתה להיות אשתי. אחרי שסיימתי את שרותי הצבאי, עלינו לארץ ועבדנו יחד בעבודה בבכשים של בית וגן, ואת שנקראת כיום בת-ים. החתונה שלנו היתה חתונה של כל העיריה."

יורם גרוס, כמאי פרטים: "יום בהיר, שעה 12 בצהריים. איריה של הסרטה. מסריטים קומדיה גדולה של דוידאן ושומכר באידיש, בשם אונדזער קינדער. כידוע, בקומדיה צוחקים. אך מכל הצחוק הזה יצא שאני התחתנתי. אני הייתי עוזר הבמאי בסרט והיא נערת התסריט. זה היה בפולניה לפני 11 שנה. יש פתגם שאומר שסנדלר הולך תמיד יחף. אצלנו בחתונה כששתי מאחי נתן גרוס שיסריט את החתונה, וכמוכן שהמצלמה התקלקלה ואני לא יכולתי לצלם."

יצחק נימצוביץ, עיתונאי ודובר עלית הי נוער: "זה היה בחיפה לפני 24 שנים. היה יום גשם ואני הלכתי לי קצת לטייל בגשם. פתאום ראיתי מישהו מתחלק וגופל על הכביש. מיהרתי להרים אותו. זאת היתה צעירה נחמדה ויפה. הבאתי אותה הביתה וכעבור שבועיים התחתנו ומאז אינה מתחלקת יותר."

ראובן רובין, צייר ולשעבר שגריר ישראל ברומניה: "את אשתי הכרתי באוניה המפוארת מאורי-טניה, כשנסעתי מאמריקה לארץ-ישראל. אחרי תערוכה שערכתי שם לפני 31 שנה. ביום הראשון יצאתי לסיפון וראיתי בחורה. אחרי שהצגתי את עצמי בפניה, עברו חמש דקות של הכרות. ושאלתי אותה אם היא מוכנה להינשא לי. בהתחלה היא חשבה שאני מבולבל. היא באה באניה זו לארץ כתיירת, לאחר שזכתה בנסיעה זו כפרס בתחרות בין חמשת אלפים תלמידי בת-רספר, על נאום מעניין על ארץ-ישראל. בדיוק שנה אחרי פגישתנו, זה התחתנו. אחרי נשף פורים מפואר של אנדתי, אספנו את כל הידידים שהיו בנושף, ואצל אמי, על הגג ברחוב בוגרשוב, ערכנו את החתונה. זה היה בשעה שש בבוקר, אחרי שהוצאנו אוויר רב מהמיטה. באותו יום נסענו לירח-הדבש לחוף-לארץ."

יצחק בן-צבי ורעייה

חיים לבנון ורעייה

אילי גורליצקי ורעייה

שהייתי חבר של אחיה, שלמד איתי באותה כיתה. כשהכרתי אותה לראשונה היתה בת תשע. היתה להם אם נחמדה מאוד והאהבה הראשונה התחילה ביני לבין חמתי לעתיד. אחרי 14 שנה של הכרות ושנאו. החתונה נערכה כאשר פרצה מלחמת העולם השנייה, בחרשה המופצצת. בקושי הצלחתי למצוא בכל העיר טבעת-נשואים אחת. בשבילי כבר לא מצאתי, ועד היום אני חפשי מהעול הזה של ענידת טבעת. אולי מפני זה טוענת אשתי שנשאיתי רחוק באפי עד היום הזה."

מיכאל חזני, ח"כ המפלגה הדתית הלא-מית: "שני קיבוצים סמוכים היו בפולניה. אחד של החלוצ המזרחי, בו הייתי אני, ואחד הכשרה של החלוצ הכללי, בו היתה חנה רובין, שהיתה עתידה להיות אשתי. שמעתי אז שבקיבוץ השכן ישנה בחורה הדוברת רק עברית, מקפידה על הכשרות ואינה אוכלת משומימה במטבח של

רחל ינאית בך-צבי, רעיית נשיא המדינה: "בסוף שנת 1905, התכנסנו קומץ של חברים בפועלי-ציון, למועצה עם הסימיוסטים בברדיצ'ב. בחוץ השתוללה המשי-טרה. נערכו חיפושי פתע ואנו בבית דויד ורבקה רפפורט. למחרת היום בא בורוכוב ועמו החבר עובדיה הוא אבנר, שהיה אז שמו המפלגתי של יצחק בן-צבי. לא הכרתיו עד אז. הוא היה לבוש במעיל של סטודנטים, גבה קומה והי-פחחה שבראשו (מין כובע שער) הגביהה אותו יותר. מה היה לי? תליתי בו עיני ומתוהמה בנפשי. טרם התלפתי עמו מלה והוא כמו קרוב לי. בדצמבר 1918, הקדימו יצחק ודויד בן-גוריון לבא מן הגדוד העברי. בבוקר עמדה להתקיים ישיבה מכרעת של מרכז המפלגה לקראת ועידת היסוד של אחדות העבודה. והבוקר היה המכריע גם בחי. רעיונות האיתוד ליכדו את כולנו ואילו לי וליצחק ליכדו משלנו. כבר קר בקע האור בליבנו ונמסר לחברינו הקרובים ועלתה ההצעה לערוך את נשואינו במעמד זה. יצחק הוציא מכיס מעילו הצבאי טבעת קידושין שהיתה מוכנה בידו ועליה חרות שמי באותיות עבריות קדומות. בישיבה נוכח גם ידויד הקרוב של יצחק, הסופר הישיש אלכסנדר זיסקינד רבינוביץ (אוי"ר) והוא שערך את הקידושין. מישהו העיר ליצחק: חבל שאין שמך יעקב, האם אין דומים אתם ביחסכם ליעקב ורחל, הלא הכרתם זה את זה בימי נעוריכם, מלפני 14 שנה, ורק היום הגעתם לנשואים!"

מאיר וייסגאל: "כשחזרתי מהמלחמה העולמית הראשונה לאמריקה, עברתי כעורך עתון. כשנכנסתי למשרד, ירבה שם פקידה ויפהיה והיא שנהייתה אחרי ארבע שנים אשתי. באותה תקופה התנהל מאבק חריף בין וייסגאל לבין ברנדייס. אשתי לעתיד הפסיקה אז לדבר איתי בכלל במשך תקופה ארוכה, כדי שלא יאשימו אותה שהיא מדליפה החוצה סודות מהחוד שהיו ידועים לה. החתונה נערכה בניו-יורק בשנת 1923 והשתתפו בה כל אישי הצבור הציננים באמריקה וביניהם גם וייסגאל ושמואל לוי. ותארו לעצמכם, זה 27 שנה אני חי עם אותה האשה!"

רפאל קלצ'קין, שחקן "הבימה": "ההכרה ביני ובין הדסה היתה כששנינו היינו תלמידים בגימנסיה הרצליה. עמתי במסדרון הגמנסיה והבנות השתעשעו. פתי אום קיבלתי מכה מאחור, וזאת היתה הדסה. היא היתה אשה מענינת מאוד. אחרי כך היתה הפסקה, כשהדסה נישאה לחבר הבונה אביטל, שנהרג בתאונה. אז נישאנו. החתונה היתה דחקה צנועה. נסענו לרמת-גן וליד אותנו שני חברים כעדים, אבל הרב אמר שנחוצים עוד שניים. אספנו שני פועלי בנין שעבדו בקרבת מקום, והם היו העדים."

חיים לבנון, חבר מועצת עיריית תל-אביב: "אני הכרתי את מרים אשתי בחופשת קיץ בכפר בפולניה, לפני 38 שנים. אני הייתי אז בן 22 והיא היתה צעירה ממני בשלוש שנים. טיילנו שש שנים לפני שהתחתנו." **גילה אלמגור, שחקנית התיאטרון "הקאמרי":** "כל העסק התחיל במתיחה. ישבנו בכסית עם חברה ואז הייתי פנים חדשות בעיר. מישהו שאל את אילי גורליצקי: מי הקטנה הזאת היושבת על ידך? אילי התבדה ואמר: "אשתי". המשכנו לשחק כל הערב את תפקיד הבעל ואשתו, שאלנו אחד את השני שאלות כמו: הכנת היום ארוחת ערב? או: גנצת כבר את החולצה? זה מצא חן בעיניו והחלטנו להמשיך. אנחנו נשואים עכשיו שנתיים ומאשרים עד עצם היום הזה."

ד"ר מיכאל לנדאו, מנהל מפעל הפיס: "זה היה באוניה לתאיודור הרצל, לפני 45 שנה, שנערכה בבית-הכנסת הגדול בעירייה הארלו בצפון רומניה. אני הייתי בן 18 והיא בת 17. אבל רק אחרי שבש שנות חיוור, כמו רחל ויעקב אבינו, התחתנו. הורי רצו שאחותי הבכירה תתחתן קודם. אחרי שעברו שבש שנים לא הסכמתי לחכות יותר. מה שמשך אותי בה היה שהיא היתה טיפוס מאוד אינטלקטואלי."

נתן ילין מור, מנהל חווה חקלאית, מפקד לח"י לשעבר: "את אשתי פרידה הכרתי באמצעות זה